

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. US 235/2011-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti S., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti S. s. r. o., p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 306,34 € (slovom tristošesť eur a tridsaťštyri centov) na účet advokáta JUDr. R. K., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005.

2. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že nečinnosťou okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 boli porušené označené práva, a prikáže okresnému súdu bezodkladne konať. Zároveň sťažovateľka požiadala, aby jej ústavný súd v náleze priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 500 €, ako aj náhradu trov konania.

3. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka ako oprávnená podala 30. mája 2005 návrh na vykonanie exekúcie vypratáním nehnuteľnosti a vymožením

peňažnej pohľadávky v sume 51 207,16 €. Exekučné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 nie je stále ukončené, a to napriek tomu, že od podania návrhu sťažovateľkou uplynulo takmer šesť rokov. Sťažovateľka sťažnosť odôvodnila tým, že Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vydal 24. júla 2009 uznesenie sp. zn. 3 CoE 73/2009, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu z 12. februára 2009 o povolení odkladu exekúcie a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Uvedené uznesenie spolu so spisom bolo doručené okresnému súdu 26. augusta 2009. Od tohto dňa však okresný súd podľa sťažovateľky „... nevykonal vo vyššie označenej exekučnej veci žiadny efektívny úkon, ktorý by smeroval ku konečnému rozhodnutiu a k ukončeniu exekučného konania. V dôsledku toho vznikol zjavný a ničím neodôvodnený prieťah v konaní v dĺžke viac ako 18 mesiacov.“.

Sťažovateľka uviedla, že ju okresný súd vystavuje „... zbytočnému a neodôvodnenému prieťahu, ktorý dlhodobo bráni vymoženiu pohľadávky sťažovateľa vo výške 51.207,16 € s prísl., nakoľko ani ku dňu podania tejto sťažnosti porušovateľ nerozhodol o tom, či sú alebo nie sú splnené podmienky pre odklad exekúcie vyššie uvedenej peňažnej pohľadávky (najmä v súvislosti so spochybnením vykonateľného exekučného titulu zo strany povinného v predmetnom exekučnom konaní), pričom bez právoplatného rozhodnutia porušovateľa nebude možné pokračovať v jej exekúcii“.

4. Ústavný súd výzvou z 5. apríla 2011 požiadal okresný súd, aby sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril. Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 17. mája 2011. Vo vyjadrení predseda okresného súdu uviedol, že konajúci sudca bol upozornený na už vzniknuté prieťahy a bolo mu uložené, aby vo veci konal rýchlo a efektívne. Stav vybavovania tejto veci je priebežne sledovaný, a preto sa tvrdenie sťažovateľky o tom, že okresný súd nezabezpečil opatrenia na zamedzenie vzniku ďalších prieťahov zo strany súdu, nezakladá na pravde.

5. Po oboznámení sa so sťažnosťou ústavný súd uznesením zo 16. júna 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005.

V súlade so súhlasom účastníkov konania ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci vo vzťahu k namietaným priet'ahom, a následne pristúpil k prieskumu dĺžky konania z hľadiska jej primeranosti.

6. Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 26 Er 1086/2005 zistil, že ku dňu podania sťažnosti konanie trvá takmer 5 rokov a 10 mesiacov. V priebehu tohto obdobia, teda do podania sťažnosti ústavnému súdu (16. marec 2011), vydal okresný súd celkovo štyri uznesenia. Uznesením z 19. septembra 2005 bola exekúcia zastavená. Po podaní odvolania sťažovateľkou krajský súd uznesením sp. zn. 1 CoE 94/2005 z 22. februára 2006 napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Povinný podal 18. septembra 2006 návrh na zastavenie exekúcie v časti o vypratanie nehnuteľnosti. Okresný súd uznesením zo 16. marca 2007 vyhlásil exekúciu v časti o vypratanie nehnuteľnosti za neprípustnú a v tejto časti ju zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 CoE 110/2007 z 1. júla 2008 tak, že uznesenie okresného súdu opäť zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Následne okresný súd vydal 30. decembra 2008 uznesenie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie v časti o vypratanie nehnuteľnosti zamietol. Povinný podal 11. februára 2009 návrh na odklad exekúcie. Okresný súd obratom uznesením z 12. februára 2009 povolil odklad exekúcie. Sťažovateľka sa proti tomuto uzneseniu opäť odvolala. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoE 73/2009 z 24. júla 2009 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V konaní boli vydané tri zrušujúce uznesenia krajského súdu, ktorými bola zároveň vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis sa preto nachádzal na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o opravných prostriedkoch sťažovateľky spolu 2 roky a 2 mesiace.

7. Zároveň ústavný súd z vlastnej evidencie zistil, že konanie na okresnom súde vedené pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 už v minulosti bolo na základe sťažnosti sťažovateľky posúdené ústavným súdom z hľadiska jeho dĺžky a plynulosti. Ústavný súd rozhodol o sťažnosti uznesením sp. zn. I. ÚS 228/09 zo 17. augusta 2009, ktorým sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Za obdobie, ktoré bolo predmetom posúdenia ústavným súdom, boli v postupe okresného súdu zistené obdobia kratšej nečinnosti, ktoré však ešte nemali za následok porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov či práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Keďže podľa názoru sťažovateľky okresný súd vo veci naďalej nekoná plynulo a efektívne, obrátila sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, aby postup okresného súdu znovu preskúmal.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. Sťažovateľka sa domáha ochrany svojich práv v prebiehajúcom exekučnom konaní. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03 alebo III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma.

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa ústavy a dohovoru ústavný súd predovšetkým konštatuje, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08). Ako ďalej vyplýva z judikatúry ústavného súdu, nemožno primeranosť dĺžky civilného konania vyjadriť numericky, v zmysle určenia lehoty jej trvania, ktorú je vždy potrebné považovať za primeranú a ktorej prekročenie by bez ďalšieho značilo neprimeranosť doby občianskeho konania s následkami v podobe porušenia označených základných práv. Primeranosť dĺžky civilného konania je potrebné skúmať a preverovať v každom prípade jednotlivo vo svetle konkrétnych okolností prerokovávanej veci. V tejto súvislosti už bol v judikatúre ústavného súdu i v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva pomenovaný celý rad kritérií, podľa ktorých možno posudzovať primeranosť dĺžky konania s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu. Ide o charakter prerokovávanej veci, teda hlavne o jej skutkovú a právnu zložitosť, závažnosť, rozsiahlosť či obtiažnosť dokazovania, ďalej o spôsob správania účastníkov a súdu v priebehu konania, o posúdenie prípadných osobitných okolností, ktoré môžu spôsobiť prietahy v konaní, a tiež o to, čo bolo pri prerokovaní veci pre sťažovateľa v hre, resp. aký malo konanie pre neho význam (porov. napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva *Philis proti Grécku*, 1997, *Pélissier a Sassi proti*

Francúzsku, 1999; I. ÚS 257/08, I. ÚS 413/08 alebo I. ÚS 322/2010). Podľa týchto kritérií posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľky.

11. Pokiaľ ide o skutkovú a právnu zložitost' veci, ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľky, že predmetné konanie nie je možné považovať za skutkovo či právne zložité, čo by odôvodňovalo dĺžku konania. Exekučné konanie patrí k štandardnej agende súdov, pričom jeho samotná povaha predpokladá urýchlené rozhodovanie.

12. Správanie účastníkov konania je ďalším kritériom, ktoré sa posudzuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní spisového materiálu, ktorý si ústavný súd od okresného súdu vyžiadal, nebola zistená taká nečinnosť sťažovateľky, ktorá by mala za následok vznik priesťahov v konaní. Sťažovateľka v určených lehotách reagovala na výzvy súdu, v priebehu konania sa niekoľkokrát dožadovala urýchleného rozhodnutia (dokonca aj o návrhu povinného) s upozornením, že od rozhodnutia okresného súdu je závislý priebeh exekúcie. Sťažovateľka podala tri sťažnosti predsedovi okresného súdu. Sťažnosť z 3. apríla 2009 vyhodnotil predseda okresného súdu ako dôvodnú, a preto sa zaviazal túto vec z hľadiska plynulosti konania sledovať až do jej právoplatného skončenia. Sťažovateľke možno jedine vytknúť to, že súdny poplatok za podané odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo 16. marca 2007 zaplatila až 12. júna 2007, pričom poplatková povinnosť vznikla už podaním odvolania, ktoré bolo podané 5. apríla 2007.

13. Ústavný súd rovnako s ohľadom na už uvedené kritériá posudzoval existenciu prípadných osobitných okolností, ktoré mohli spôsobiť priesťahy v konaní, a uzavrel, že ani k týmto v konaní nedošlo. Napokon vzal ústavný súd do úvahy potrebu zistenia toho, aký význam má pre sťažovateľku predmetné konanie. V jej prípade ide o výkon exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica. Sťažovateľka sa domáhala jednak vymoženía peňažnej sumy za nezaplatené nájomné, ako aj vypratania nehnuteľnosti, ktorú sťažovateľka prenajala povinnému. Preto právom žiadala o urýchlené rozhodnutie

o procesných návrhoch, podaných v priebehu konania zväčša povinným a nastolenie právnej istoty ohľadom samotnej exekúcie, ktorú sťažovateľka iniciovala. Od rozhodnutia o návrhoch povinného (návrh na zastavenie exekúcie, odklad exekúcie) totiž závisel ďalší priebeh, ako aj trvanie samotnej exekúcie.

14. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných prietahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd zistil v postupe okresného súdu niekoľko období dlhšej či kratšej nečinnosti. Išlo jednak o obdobia nečinnosti, ktoré už boli predmetom posúdenia ústavným súdom v konaní o sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. I ÚS 228/09. Ústavný súd vtedy zistil v konaní okresného súdu kratšie prietahy celkovo v trvaní približne 10 mesiacov. Aj v ďalšom priebehu sa však v konaní vyskytli obdobia nečinnosti. K ďalším prietahom došlo v období od 26. augusta 2009, keď bol spis vrátený z krajského súdu po rozhodnutí o odvolaní, do 29. januára 2010, keď okresný súd vyzval povinného na riadne odôvodnenie jeho návrhu na odklad exekúcie, od 29. marca 2010, keď okresný súd urgoval povinného, ktorý na prvú výzvu okresného súdu neodpovedal, do 4. októbra 2010, keď okresný súd vyzval povinného na upresnenie, či trvá na odklade exekúcie, a na odôvodnenie jeho návrhu na odklad exekúcie, pretože povinný nereagoval ani na druhú výzvu, a v období od 12. októbra 2010, keď bolo okresnému súdu doručené oznámenie povinného, že na návrhu na odklad exekúcie netrvá, až do podania sťažnosti ústavnému súdu, teda do 16. marca 2011. V celom priebehu konania na okresnom súde preto ústavný súd zistil prietahy celkovo v trvaní približne 25 mesiacov, t. j. 2 roky a 1 mesiac. Ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu konanie trvá takmer 5 rokov a 10 mesiacov.

Zo spisu okresného súdu, ktorý si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že s ohľadom na vyjadrenie povinného, ktoré bolo okresnému súdu doručené 12. októbra 2010, že na odklade exekúcie netrvá, pretože nehnuteľnosť dobrovoľne vypratal, okresný súd vydal až 4. júla 2011 uznesenie, ktorým odklad exekúcie nepovolil. Ústavný súd zároveň dopytom na exekútorický úrad JUDr. P. M., súdneho exekútora povereného vykonaním exekúcie zistil, že z peňažnej sumy predstavujúcej dlžné nájomné nebolo ešte v prospech sťažovateľky nič vymožené.

15. Po zohľadnení uvedených kritérií, zisteného obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré sa v konaní vyskytlo opakovane, no najmä celkovej dĺžky konania považuje ústavný súd postup okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 za prekračujúci dané medze konať bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej dobe v zmysle uvedeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namietala. V občianskom súdnom konaní je totiž povinnosť súdu konať bez zbytočných prietáhov konkretizovaná vo viacerých ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré sa mali aplikovať ihneď po prekročení určitej „povolenej hranice“, najmä po opakovaných sťažnostiach na prietahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu.

16. Podľa § 6 OSP v konaní postupuje súd... tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Podľa § 100 ods. 1 OSP len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

17. Je pravdou, že priebeh konania bol ovplyvnený viacerými návrhmi povinného, o ktorých musel okresný súd rozhodnúť. Proti týmto rozhodnutiam okresného súdu podala zväčša sťažovateľka odvolania, o ktorých musel rozhodovať krajský súd (ktorého postup však nebol sťažnosťou napadnutý). Avšak postup okresného súdu bez zbytočných prietáhov by zabezpečil aj v takej situácii účinnú a efektívnu realizáciu vymáhaného práva sťažovateľky. Naproti tomu, nie je takmer po šiestich rokoch od podania návrhu na vykonanie exekúcie z pohľadávky sťažovateľky predstavujúcej dlžné nájomné nič vymožené a nehnuteľnosť, ktorá mala byť vyprataná, povinný sám v priebehu konania podľa vlastného uváženia vypratal. Z tohto pohľadu sa potom postup okresného súdu v konaní sp. zn. 26 Er 1086/2005 nejaví ako dostatočne účinný nástroj ochrany práv sťažovateľky. Požiadavku, aby ochrana práv bola poskytnutá v primeranej dobe, netreba osobitne odôvodňovať. Je zrejmé, že len rýchla ochrana subjektívnych práv môže byť dostatočne spravodlivá a účinná, šetriaca náklady nielen účastníkov konania, ale aj samotného súdu a pôsobí aj preventívno-výchovne či stabilizujúco a dôveryhodne na ostatných občanov.

18. Vychádzajúc z už uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že doterajším postupom okresného súdu došlo k priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva s'ťažovateľky konať bez zbytočných priet'ahov a v primeranej dobe v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia sa s'ťažovateľka domáhala (bod 1 výroku nálezu).

19. Napriek tomu, že okresný súd po podaní s'ťažnosti ústavnému súdu uznesením zo 4. júla 2011 odklad exekúcie nepovolil, exekučné konanie ako také však ešte nie je skončené a okresný súd ešte môže v tomto konaní realizovať svoju rozhodovaciu právomoc. Ústavný súd preto prikázal okresnému súdu, aby ďalej v tomto konaní konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

20. Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde náhradou nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Vzhľadom na povahu veci, obdobie nečinnosti okresného súdu, ako i celkovú dĺžku konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade s'ťažovateľkou požadovaná suma 2 500 € zodpovedá primeranému finančnému zadosťučineniu s'ťažovateľky za ujmu, ktorú zatiaľ utrpela (bod 3 výroku nálezu).

21. Napokon ústavný súd rozhodol o náhrade trov konania úspešnej s'ťažovateľky. S poukazom na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) ústavný súd priznal s'ťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v plnej požadovanej výške, teda 306,34 € (2 x 120,23 € za 2 úkony právnej služby, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie ústavnej s'ťažnosti - spolu 240,46 € a 2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 7,41 €, spolu 255,28 € + 20 % DPH, t. j. 306,34 €). Ústavný súd poznamenáva, že podľa § 1 ods. 3 vyhlášky v nadväznosti na § 11 ods. 3 vyhlášky za úkony

právnej pomoci vykonané roku 2011 prislúcha tarifná odmena po 123,50 € za jeden úkon právnej služby, t. j. 247 € za 2 úkony právnej služby. Keďže si sťažovateľka, kvalifikovane právne zastúpená právnym zástupcom, uplatnila trovy právneho zastúpenia vo výške 120,23 € za jeden úkon právnej služby, t. j. 240,46 € za 2 úkony právnej služby, priznal jej ústavný súd v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom v nižšej, požadovanej výške. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

22. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2011